

00000000

இந் த உலகத் தில் நிலைப் பற்றெ றுள் ள அனதைத் து வளங் களையும் நுகரவும் , உணரவும் தவேயான பிறிதொரு வளம் மனித வளமாகும் . இம் மனித வளமானது மனிதனின் ஆகக் திறனை அல்லது தனித் திறனை அவனுடைய வாழ் க்கை மமே பாட் ிற் கு மற் றம் சமுதாய மமே பாட் ிற் குப் பயன் ப்டுத் தும் நோக் கமாக அமகைகின்றது. இதனை மனிதவள மமே பாட் டுச் சிந் தனயாளர்கள் “ஒரு பொருளாதார முன் னறே றம் என ப்து அந் நாட் டு மக் களின் சக் தியைச் சார் ந்துள் ளது.”¹ இவகை கல் வி, அரசியல் , தொழில் ஆகியவற் றின் ஒருங் கிணைந் த வளர் ச் சியாக மதிக்கப் ப்டுகிறது. எனவே ஒரு நாட் ின் முன் னறே றம் என ப்து இயற் கை வளத் தை மட் டும் சார் ந்து அமையாது. மனிதவளத் தையும் சார் ந்தே அமகைகின்றது. இதனை ஒளவையார் ,

“நாடாக ஒன்றோ காடாக ஒன்றோ
அவலாக ஒன்றோ மிசையாக ஒன்றோ
எவ் வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ் வழி நல்லலை வாழிய நிலனே”²

என காட் ிச் சலெக் கிறார் . இதன் வழி ஒரு நாட் ின் வளம் என ப்து அந் நாட் டு மக் களின் மனவளம் சார் ந்த கருத் தியலாக அமகைகின்றது. இவகை ஒரு நாட் ின் அரசியல் செயல் பாடும் கல் வியியற் சிந் தனயையும் சீ ராக அமையும் போது ‘மனநலம் மன னுயிர்க் காக்கும்’ என்ற கருத் து வலிமபெறும் . இவ் விதக் கருத் து மனிதவள மமே பாட் ில் ஊக் கம் அளிக் கும் விதமாக அமநைந் துள் ள இடத் தினை, மனித வாழ் வின் அனுபவ உணர் வுகளின் வளெப் பாடுகளை பிரதிபலிக் கும் இலக் கியத் தின் ஊடாகக் காண மாறப் ப்டுவதாக இவ் வாய் வு அமகைகிறது.

000000 00000000

ஒரு நாட் ின் பொருளாதார முன் னறே றத் திற் கு மனிதவள மமே பாடும் அவசியம் என்ற கருத் து தவேபைப் ப்டுகிறது. இது தனிமனிதனின் ஆற் றலை மயைமாகக் கொண்டு இயங் குவதாகும் . எனவே “தனிப் பட் ட மனிதனின் திறமை என ப்து மக் கள் துகையால் உருவாக் கப் பட் ட சமிக் க நடமைறயைச் சார் ந்தே இருக் கிறது.”³ இவ் வகையில் மனிதன் அவன் வாழும் நாட் ின் இயற் கை வளங் களையும் கனிம வளங் களையும் தன் வயப் ப்டுத் தி தன் கட் டுப் பாட் டுக் குள் கொணர் ந்து பயன் ப்டுத் துவதற் கான ஆக் கத் திறனை வளர் த்துக் கொள் வதாகிய செயல் பாட் டு நிலையே மனிதவள மமே பாடாக அமகைகின்றது. இவ் வகை ஆற் றல் அமவைதற் கான பூற் றிலதைத் தன் மயை அவன் வாழும் சமிக் கத் திலிருந் தே பெறவணே டியுள் ளது. இதனிலிருந் து ஏற் ப்டுத் திக் கொள் ளும்

Written by - முனைவர் பெ.கி.கோவிந்தராஜ், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ் துறை, இசுலாமியாக் கல்லூரி(தன்னாட்சி), வாணியம்பாடி 635 752 -

Monday, 26 November 2018 13:06 - Last Updated Tuesday, 27 November 2018 07:21

வாழ்க்கையை மனிதன் தனியாக அல்லது குழுவாக இயற்றும் செயல்பாட்டு தன்மைப் படைப்புத் திறனால் தானும் முன்னேறி தன்னகைச் சேர்ந்தவர்களும் முன்னேறி உதவுதலாகிய செயல்பாடாக”

4

அமைத்துக்கொள்கிறான். இவ்விதச் செயல்பாட்டு ஒரு நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு உந்துச்சக்தியாக அமைகின்றது. பொதுவாக மனித இனத்தின் நல்வாழ்வுக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் பல ஆக்ககாரணிகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் புறநானூற்றில் காணப்படும் ‘கல்வி’ குறித்த கருத்து நிலகையும், மன்னுக்கம்புகட்டும் அறிவுரைகளும் மனிதவளமேம்பாட்டு குறித்த கருத்தியல் கற்றாக அமைந்துள்ள விதத்தினால் அறியப்படுவதாக இது அமைகிறது.

கல்வி என்ற சொல் பழமையானது. இன்றளவும் நிலைபெற்றிருக்கும் ஒன்று. தமிழ் இலக்கியங்கள் எவ்வளவு தொன்மையானவையோ, அவ்வளவு கல்வியும் தொன்மையானது. ஒரு நாட்டின் கலைபண்பாடு, நாகரிகம், அரசியல், அறிவியல், பொருளியல் முதலியவற்றை வளரச்செய்யும் கருவியாகக் கல்வி அமைகின்றது. இக்கல்வி தனிமனிதனிடம் அமையும் போது ‘மயக்கத்ததைத் தரும் அறிவில், குற்றமில்லாத அறிவு தோன்றுவதற்கு’ வழியினை ஏற்படுத்தித் தருகிறது. இக்கல்வியினை அறியாதவன் ‘சொல்லின் பொருள் அறியாமையர்’ என்ற புறந்தள்ளப்படுகிறார். ஆகையால் கல்வியானது மனிதனை நல்வழிப்படுத்துவது மட்டுமின்றி ‘ஏழை பிறப்புக்கும்’ பயனைத் தரும் என்ற தத்துவம் மரபுசார்ந்த கருத்துக்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. இதனை தொல்காப்பியர்,

“வணேட்டிய கல்வியாண்டு மனற்றுவாது”⁵

என்ற நிற்பாவினமீலம் வணேட்டிய கல்வியின்பது மனித வாழ்க்கைக்கு மிகவும் தவேப்பப்படுகின்ற கல்வியாகும் என்ற கருத்தினைப் புலப்படுத்துகிறார். பண்டகை காலத்தில் மக்கள் கல்வி கற்பதற்காகவே அயல்நாடுகளுக்கும் சென்றும் பணிந்தும் பொருள் கொடுத்துத் கல்வி கற்றனர் என்பதனை இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இதனை புறநானூற்றுப் பாண்டியன் நடுஞ்செழியன்,

“உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்துத் தும் பிறற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே”⁶

என்ற வரிகளின் வாயிலாகக் கல்வியைப் பொருள் கொடுத்துத் பணிந்தும் கற்பது மட்டுமின்றி, துன்பம் ஏதும் நேரினும் அதனைப் பொறுத்துக்கொண்டும் கற்பதே நன்மையாகும் என்று புலப்படுத்துகிறார். மேலும், இவ்விதக் கல்வியானது அரசு மரபை மாற்றும் தன்மையுடையது என்பதனை புறநானூற்று, பாடல் வரிகள் சுட்டிக்கின்றன.

ஒரு காலகட்டத்தில் அரசுப் பதவியின்பது மீதத் தவணுக்கு முதல் கொடுப்பது மரபுவழியான வழக்கமாகும். இம் மரபானது காலம் காலமாக கடைபிடிக்கப்பட்ட செயல்பாடாகும். இவ்விதச் செயல்பாட்டு மன்னன் பாண்டியன் நடுஞ்செழியனிடம் குற்றவாணர்வை ஏற்படுத்தியமையால் ‘மீதத்தோன்’ என்று என்னாது அறிவுடையோன்

Written by - முனைவர் பெ.கி.கோவிந்தராஜ், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ் த்துறை, இசுலாமியாக்
கல் லரி(தன் னாட் ி), வாணியம் பாடி 635 752 -

Monday, 26 November 2018 13:06 - Last Updated Tuesday, 27 November 2018 07:21

என் ற சலால் கல் வியறிவசை சூட டுகிறதா? என் ற ஐயப் பாடூ எழுகிறதூ. காரணம் யாதெனில் உலகப் பேரரசர் வரிசையில் போற்றப் படும் அக பர் கல் வியறிவில் லாதவர் என பது யாவரும் மறுக்க முடியாதது. இத் தகூ உயர் நிலையை அடவைதற்கு அறிவூ இன் றியமையாததாகும் என பதனை உணர் ந்த நம் மில் பலருக்கு அறிவூ என பதனகைக் குறித்த ஐயம் எழக்கூடும். இங்கூ அறிவூ என பது, 'தம் கூடியினக் கீழ் வாழும் அனதை திற்கும் நன் மையககும் செயல்களைச் செயல்படும் ஆற்றல்' என பது விடயாக அமகைின்றது. ஆகையால் பாண்டியன் நடுஞ் சழியன் சூட டும் அறிவூடயையோன் என பதற்கூ இவ் விதக் கருத்து பொருந்திப் போகும் முகமாக அமகைின்றது. மலேமும், கல் வியறிவூ பற்றோர் உயர்வூ தாழ்வூ பார் க்காது வாழ்ந் தனர் என பதனை புறநானூறு,

“வறேற்றுமதை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மறேப்பால் ஒருவனும் அவன் கண்படும்”⁷

என் ற பாடல் வரிகளின் வாயிலாகப் பண்டகைக் காலத்தூச் சமுதாயத்தில் அரசர், அந்தணர், வணிகர், வளாளர் ஆகிய நாற்கூலங்கள் முதன் மையப் படும் தப்பட்டன. இவர்கள் தங்களூக் கூள் கல் விகற்றவரை பார்பட சம் பார் க்காது அணுகினர் என ற செய் தியை அறிய முடிகிறது. இச் சிந்தனை மனித ஆற்றலை மமே படும் துகைின்றன என பதை இப் பாடலின் கல் வி குறித்த மதிப்பீ டூ வாயலாக அறிய முடிகிறது.

()

சங்க காலத்தில் புலவர்களின் அறிவுரகைக் கூம். அறவுரகைக் கூம் மன்னர்கள் சலவிகொடும் தூப் பணிந் திருக்கிறார்கள் என பதனைச் சங்கப் பாடல்கள் தமக் கூப் புலப் படும் துகைின்றன. புலவர் தம் இலக்கியப் படபைப்புகளில் மன்னர் க்கூச் சிறப்பிடம் கொடும் தனர் என பதனை,

“நல்லும் உயிரன்றே நீ ரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”⁸

என் ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளின் வாயிலாக, ஓர் நாட்டின் பொருளாதார முன்னறேறும், அந் நாட்டில் காணப்படும் இயற்கை வளங்களைப் பயன்படும் முறையில் ஏற்படும் தூகூம். இவ் வியற்கை வளங்ககூக் கூம் மலோக மன்னனே முதன் மையானவன் என ற கருத்து பண்டகைக் காலத்தில் காணப்பட்டது. ஆகையால் வளங்களை மக்களின் வாழ்வியல் முறகைக் கூ ஏற்ப சமே மையப் படும் தியும் நடுபிடும் தியும் தரவணே டியதூ மன்னின் கடமையாக இருந்தது. இவ் வளங்களை உணரவூம் நுகரவூம் என று மனிதன் அறிந்தானோ அன்றே வறும்மை என ற கருத்தும் வளரத் தொடங்கியதூ. இவ் வறும்மையிலிருந்து மனித இனத்தகைக் காப்பதூ மன்னின் கடமையாகக் கருதப்பட்டது. பண்டகைக் காலம் முதல் நடப்புக காலம் வரை மனித ஆற்றலைப் பாதிககூம் காரணியாக வறும்மை என ற கருத்து தொடர்ந் து வருகிறது. இதனை புறநூன்று

“வல்லார் ஆயினும் வல்லுநர் ஆயினும்
வருந்தி வந்தோர் மருங்கி நோக்கி
அருள் வல்லை ஆகும்”⁹

Written by - முனைவர் பெ.கி.கோவிந்தராஜ், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ் துறை, இசுலாமியாக் கல்லூரி(தன்னாட்சி), வாணியம்பாடி 635 752 -

Monday, 26 November 2018 13:06 - Last Updated Tuesday, 27 November 2018 07:21

என்ற பாடல் வரிகளின், எத தகையை ஆற்றல் படதை தவரூக கும் துன்பம் வருதல் இயற்கை, அத தகையை துன்பத் துடன் வருத்தி வருவோரைக் காத துநிற்பது மன்னனின் கடமையாகும்” என்று பாலவர் அரசனாகக் உணர்த்துகிறார். இதற்கு அடுத்த நிலையில், பெரும் பேரரசுகள் அனதைதும் போரின் அழிவிலே தோன்றியதாகும். இதனை வரலாற்றுக் குறிப்புகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இங்கு உருவாகும் அழிவு, ஆக்கம் என்ற இரு கருத்து நிலைகள் மனிதனை மையமிட்டு நிகழ்த்தப்பட்டன. இவ்வித அழிவு, ஆக்கம் ஆகியன மனிதன் மற்றொரு மனிதன் மீது செலுத்தும் அதிகாரமாகும். இவ்விதிகாரத்தில் பெறும் வெற்றி பண்டையை சமுதாயத்தில் பெருமகைக் குரியதாக மதிக்கப்பட்டது.

“பொருபடை தரபு உம் கொற்றமும் உழைபடை ஊன்றோசால் மருங்கின் ஈன்றதன் பயனே”¹⁰

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளின் வாயிலாக, மன்னாநீ பெறும் வெற்றிகள் உன்போர் வீரர்களால் வந்ததல்ல, உன் நாட்டில் உணவூ உற்பத்தி செய்கின்ற உழவர்களால் தோன்றியதாகும். ஆகையால் அவர்களைப் காப்பது உன் கடமையாகும். இல்லையெனில் ‘யானை புகுந்த வயல் போல’ இந்நாடும் மக்களும் அழிவார்கள் என்ற கருத்தினை சங்கச் சான்றோர் உணர்த்தி நிற்கின்றனர்.

உலகின்கண் மக்களிடையே உடமை, இன்மை என்ற ஏற்றத்தாழ்வுமும் அதன் காரணமாகத் துன்பமும் வறுமையும் தோன்றின. அவற்றைத் துடக்கக் க மக்களால் எதில் இரக்கமும் ஈகையும் மலர்ந்து மக்கள் தொண்டு அல்லது சமீக சவேசையெய்ப்பட்டு வருகிறது. வழிபோக்கர் வசதிகளாகக் காக்க நடுஞ்சாலகைகும், பிஞ்சுசோலகைகளும், ஊர்ப்பொது மன்றங்களும் மன்றங்களிடத்துப் பயன்தரு விளா, பலா முதலிய மரங்களும் பொய்க்கைகளும் ஆங்காங்கு அமக்கைப் பெற்றன. விருந்தோம்பல் வீட்டுதோறும் சிறந்த அறமாகச் செய்யப்பெற்றது. அறச்சாலகைகள் நிறுவப்பெற்றன. மருத்துவ முறைகள் பலவற்றைப் பற்பல மக்களும் செய்து வந்தனர். இத்தகைய தொண்டுகளைப் புறநானூற்றில் காண முடிகிறது.

சிறுகுடி என்று ஊர்த் தலைவனால் பாணன் பசியெனும் நோய் போக்க உணவெனும் மருந்து வழங்கியதைப் பார்த்து, பெருமன்னான கிள்ளிவளவன் “பசிப்பிணி மருத்துவன்”¹¹

என்று பட்டம் கொடுத்து பாராட்டி உள்ளான். உணவூடன் உடமை அளித்த வள்ளல்களும் உண்டு. பாசிபோன்று, அழுக்கேறி, நனைத்துபோன இரவலர்தம் ஆடகைகளைத் தம் கையால் அகற்றி, புதிய ஆடகைகள் அணிவித்து மகிழ்ந்தனர் - மகிழ்வித்தனர். இதனை,

“முதுநீர்ப் பாசியன்ன உடகைகளைந்து திரும்பலரன்னபுதுமடிக் கொளீ இ”¹²

என்ற வரிகளால் அறிய முடிகிறது. “நீ ரின்றியமையாது உலகும்” என்ற அபிப்பேதையை உணர்ந்த மன்னர்கள் பெய்யும் மழைநீர் வீணடேகடலிற கலந்து வறிதே போகாது. ஆண்கைட்டியும் ஏரி, குளங்களிற் சேர்த்தும் பெருந்தொண்டாற்றியுள்ளனர். இதனைக் கடமையாய் செய்யத் தவறியவர்களுக்காகக் குடபுலவியனார் “உண்டி கொடுத்துத் தீர் உயிர் கொடுத்துத் தோரே”¹³ என்ற பாடல் வழி அறவூரைக் குறியுள்ளார்.

